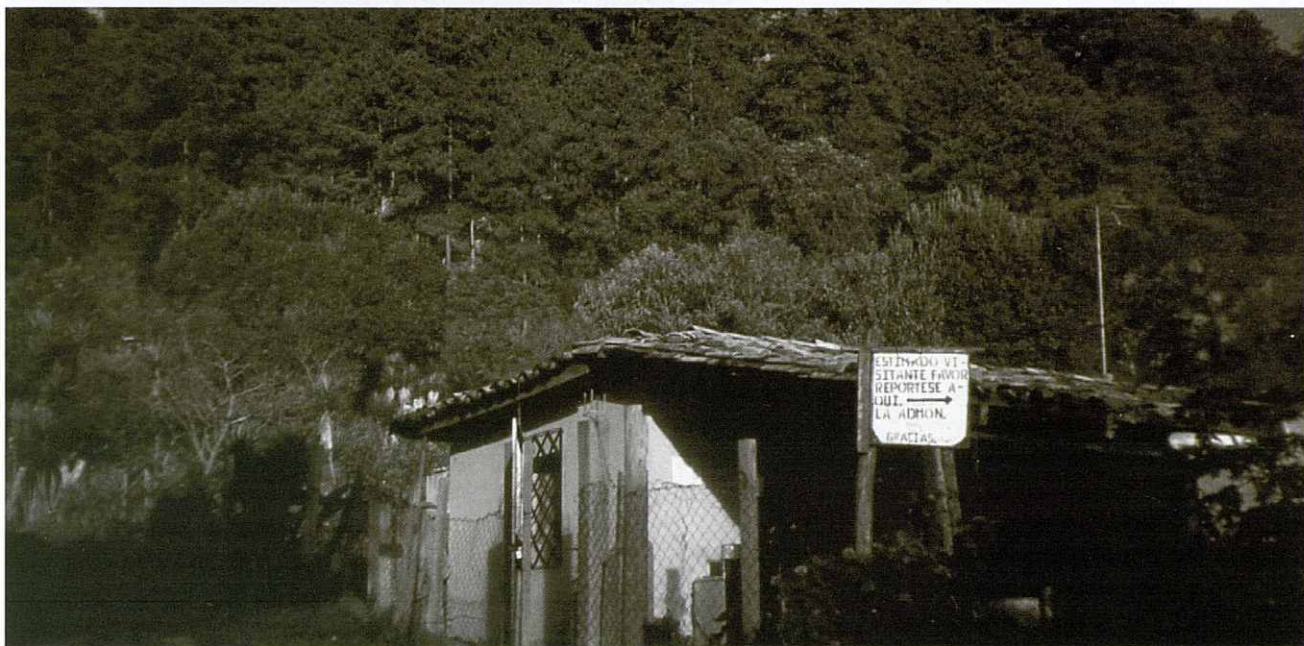

Muntanyes d'Honduras (Amèrica Central)

Tot i que el relleu geogràfic de la república d'Honduras és molt accidentat i muntanyós, hi ha pocs volcans en aquest territori si ho comparem amb els 37 que té Guatemala, els 27 del Salvador, els 18 de Nicaragua i els 14 de Costa Rica. El més conegut és el d'Amapala de 750 metres situat a les illes del Tigre, al golf de Fontseca. Alguns altres cons i fluxos volcànics són: L'illa de Zacate, al nord de l'illa del Tigre, El Pedregal i l'Hule, al sudoest de Tegucigalpa; el Cerro Babilonia

Gracias, San Juan, La Esperanza, Comayagua que és l'antiga capital, el llac Yojoa i l'actual capital Tegucigalpa. Per fer la descripció de la pujada em permeto la llibertat de fer servir, directament, apunts del diari particular que m'escrivia cada dia del viatge.

22.- De bon matí, agafo un autobús cap a la zona més alta i més muntanyosa del país. Hi ha una mica de boira i plovisqueja. Arribo a Gracias, que és un

Recepció del parc Natural de Celaque
Fotografia: Joan Mundet

i el Cerro del Hoyo, al nord del llac de Yojoa, i un petit volcanet a l'illa de Utila, en el mar Carib, al nord de la ciutat de La Ceiba. El territori hondureny té una extensió de 112.000 Km², una mica més que la cinquena part d'Espanya. Les muntanyes centrals, el Merendón, oscil·len entre els 1.400 i els 2.400 metres i s'orienten de nord-oest a sud-oest. El cim però, més alt d'Honduras, és el cerro de Las Minas de 2.849 mts. a la serra de Celaque, al sud-oest del país, a prop de la ciutat de Gracias, capital del departament de Lempira. Aquest fantàstic i interessant cim està en el nucli del parc nacional Monte Celaque amb una frondosa vegetació entre la qual hi ha sis espècies diferents de pi de les set que hi ha a Honduras coneguda com "bosque nublado" -bosc tropical en alçada-. La llarga pujada no té cap dificultat tècnica. El camí està una mica senyalitzat però a trossos es perd força perquè la vegetació és molt espessa. Celaque en la llengua lenca significa caixa d'aigua (aigua, per la condensació, és precisament el que produeix un "bosque nuboso"). Durant la meua estada a aquest interessantíssim país, després d'entrar-hi amb avió per San Pedro Sula i de fer una parada a les ruïnes maies de Copán vaig tenir la sort de poder fer l'ascensió a l'esmentat pico de Las Minas amb el guia del parc el senyor José-Luís Melgar i després també de visitar diversos indrets del país com

poble molt bonic i dels més alts del país, al peu de la muntanya de Celaque. M'instal·lo a l'hotel Colonial, el qual està administrat per un matrimoni gran. Són molt amables i crec que hi estaré bé. També fan menjar. Pregunta a un taxista si em pot portar a l'entrada del parc de Celaque per anar a preguntar per pujar al Pico de Las Minas de 2.849 metres que és el cim més alt d'Honduras. Em pensava que hi estaríem poc perquè hi ha uns 8 quilòmetres però són de camí de terra i força dolent. Arribem a unes cases i en una de les quals hi ha un cartellet petit que posa "Entrada". A la casa no hi ha ningú però ve una senyora de l'altra casa. Li pregunto que cal fer per venir a pujar el pico de Las Minas i si hi ha algun guia. Em diu que sí i que és el seu marit i que si hi vull anar demà. Li dic que sí. Em cobrarà 20 dòlars per dia i l'entrada del parc. Calen dos dies des d'aquí.. Avui, el seu marit, és a recollir cafè. Quedem per demà a les 7h. del matí. Em pregunta si dispenso de tenda i, com que no en tinc, em diu que un veí seu, que és americà, en té una i que potser ens la llogarà. Vaig a parlar amb ells. És un matrimoni jove que fa un any que viuen allà. Torno amb el taxi cap a Gracias i quedo amb ell per a demà. Abans de tornar a l'hotel, vaig a comprar menjar per aquests dos dies. Compro el que trobo (llet en pols, galetes, pa i llaunes de frankfurt i de tonyina). No trobo embotit del que tenim aquí.

segueix